

REGULÓ.

Pesten vasárnap martius 25^{kén} 1838.

Megjelen társával, együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

L a u r a .

NOVELLA.

Bukni: ez emberi sors, fölkelni javulva dicsőség!

B.

Gondolatokba merülve járdalt a' szép Laura a' czitrom és narancsfákkal pompázó kellemes ligetben. — Fél év óta nő vala; férje, gróf Lerma, ifjú, gazdag és szeretetre méltó volt; szép mint Laura, ezen fölül nemes és művelt lelkű. Kölsönös vonzalom kötötte őket egybe, 's még is, már első félév elhaladtával, sötét felhők kezdtek borongni a' szerelem egén. A' gróf sejtven okát, melly boldogságukat gátolja, inuigy szólla egy napon nőjéhez: „szelid Laurám! városon kevés tiszta örömet fognánk élvezhetni, — mezei magányt kell keresnünk, 's ott csak szerelmünknek élünk.“ Laura örömmel monda egyezését; más reggel, néhány szolga kíséretében, Ventozába, a' gróf regényes mezei jószágába utaztak, Madridtól mintegy három mértföldnyire. Laura, valóban boldognak érzé magát falun tartózkodásuk elsőbb heteiben. A' grófnak itt nem vala főbb gondja, mint naponként újabb gyönyöröket keresni, mikkel nője elégtelenségét magasabb fokra emelje. Mi boldog volt Laura, midőn férje csókjaitól ébresztetve-föl, az ágya körül szétszórott friss virágok illatját szivhatta; kéj tengerén merengteték a' hangicsáló csalogányok bájos zenéji, mellyek a' hálósobát környező tölgyekről üdvözlék a' közelgő napot. Reggelijöket rendesen a' kastély erkélyén költék-el, mellyről regényes volt a' kilátás a' Tajora 's a' mezejő-
szágnak e' mellett terülő részére. Itt olvasott a' gróf szerelmes nyájas-
kodások közt kedvelt nőjének, egybekötve a' szépet a' hasznossal; 's ha figyelmét terhelve látá, enyelgésekhez kezdett; majd a' forró napsugárok elől a' mohkunyhóba vezette, melly egy illatos myrtus-erdőben állott, hol hűvös levegőt szívtak, míg az erdőn kívül a' forróság minden lényt szinte földre vert. Esténként sétáltak, 's gyakran olly hosszasan, hogy Laura ellankadva dült ágyába, 's illykor a' rendesnél tovább pihent.

Illy gyönyörök közt töltöttek négy hetet a' kies magányban; de a' hetek multával Laura kedve is enyészett. Könyes szemekkel dült sokszor férje karai közé; de mivel illykor bájlóbb és érdekesebb volt, mint valaha, a' gróf a' szemrehányásokat halasztá, 's igyekezett őt sorsával kibékéltetni. De hiába; Laura kedvetlensége naponként növekedett.

„Visszatérjünk a' városba?“ kérdé egy napon a' gróf Laurát. Ő elpirult — a' gróf hallgatott, 's azonnal elútazás iránt parancsot adaki. Laura megtudá ezt; magába tért, 's férje karai közé sietett. „Bo-esáss-meg — rebegé szemérmesen — nem megyünk-el, itt maradunk, 's igyekezni fogok olly elégyt lenni ismét, minő elsőbb hetekben valék.“ — „Nem Laura! — viszonzá a' gróf nyájasan magához szorítva nőjét — vissza kell mennünk a' városba; engem foglalkozásim hívnak, rád pedig pompás ünnepély vár, melyet a' fejedelmi kisasszonynak — ki mint navarrai királynő hagyandja-el Madridot — tiszteletére szentelnek; ohajtva várnak téged oda — 's így lesz; reggel elútazunk.“ — Laura hallgatott, értvén férjének elhatározó hangját; azonban, nem is kellemetlen volt előtte a' Madridba leendő visszatérés. A' nap hátralevő része vígan tölt-el; Laura visszanyeré vidorságát, fölkeresé még egyszer kedvencz helyeit — 's jókor reggel a' királyi városba indultak.

Alig lett közhírré Madridban, hogy gróf Lerma szép fiatal nőjével megérkezett, már a' grófi lak dugva volt régi és új ismerősökkel, 's a' látogatás szakadatlan lön. Laurát gyönyörár borítá-el; ő úgy nézte a' hizelgéseket, mint hódolatokat, mellyekkel neki mindenki tartozik. Ünnepélyt ünnepély váltá-föl, 's a' gróf csak akkor láthatá nőjét, midőn ez a' mulatságból lankadtan hazaért. A' jó férjnek nem maradt egyéb élvezet, mint nézni az álmos nő ási-tozását; — azonban Rivero lovag mindennapos mulattatója vala Laurának.

Évnegyedig békén türte a' gróf Laurának ezen zabolátlanságra fajuló életmódját. Ekkor egy reggel szelid szemrehányásokat tett nőjének. Laura elpirult, 's ártatlanságát akará bizonyítani; de nemes lelkű férje hallgatásra inté. — „Előttem ne mentsd magad — monda megindulva — tudom, hogy ártatlan vagy! de kerüld a' fényt, mert a' világ éppen úgy megutálhat, mint híresztel most, 's nagy köröd ezt leginkább sietteti; akkor csak egy sziv lesz sajátod, melyet most szeszélyből lenézesz 's megvetsz — az enyim!“ — Laura megilletődött — néhány perczig hallgatott — „mit tegyek hát? — kérdé aztán kétkedve — hogy köröm gunyját kikerülhessem.“ — A' gróf azt javaslá, hogy lassanként vonja-el magát; 's olly nyomosan, olly győzőleg beszélt, olly érdekes, olly ellenállhatlan volt, hogy

Laura azon pillanatban többet ígért, mint teljesíthetendett: szeszélyen leendő uralkodást.

„Együtt fogunk-e ma ebédelni?“ kérde az elbájolt Lerma. Laura tagadó feleletet adott, mivel a' Rivero mezei jószágán tartandó vigalomra ígérkezett. „Ird-meg, hogy beteg vagyok; örömetst jelen-nél-meg, de magamra nem hagyhatsz.“ Laura lehetlennék látá a' javaslat elfogadását; kérte férjét, hogy kimélje a' gunytól, mely érne fogja, ha elmaradása okát Riveró a' társaságnak eléadandja. Az indulatba jött gróf elszomorodva kérde: „előbbvalónak tartod a' gúny kikerülését, mint szerelmemet? 's ha valóban beteg volnék? O Laura! ne légy süket szived sugallására — elmennél akkor is?“ „A' lehetőségig sietve térnék-vissza, de elmennék, hogy nevetségessé ne tegyem magamat“ — viszonzá Laura elhatározottan. —

„Menj hát elvetemült asszony“ — kiáltá felindulva a' gróf, 's vad dühhel hagyá-el a' szobát.

Laura megrettent ugyan, érezvén igaztalanságát, de szeszélye győzött. Rivero két angollal udvarla pipereasztalánál, 's a' társaság éppen az ablaknál állott, midőn a' gróf sebesvágatva hajtattott-ki a' kastélyból. Ablakára tekintett, híven, hogy Laurát, a' könyes szemeit törülőt látandja ott, — 's mit látott? Ott állt Laura a' legingerlőbb pongyolában, 's mellette három lepe hízelt.

A' gróf egy apáca-kolostornak vette útját, melyben nővére vala fejedelem-asszony. Ennek panaszlá-el szenvedését, ennek keblébe tevé-le Laura jobbulása iránti legbensőbb kívánságát. „Ah, ő engem' nem szeret, vagy soha sem szeretett! ő — ki szívemet egyedül bírja“ — kiáltá reménytelenül. — „Még fogjuk kísérteni“ monda az apátasszony. Ezután közömbös tárgyakról beszéltek a' testvérek, 's a' gróf félig meddig nyugodtan tért haza.

Éjfél vala; Laura csörömpölő kocsik 's lovagok kíséretében érkezett lakába, — 's alig tevé-le diszöltözetét, azonnal andalító gitárhang rezgett-le szobájából. Olly elragadólag játszott, hogy Lermának minden erejét egybe kellett szednie, hogy haragját felejtve karai közé ne rohanjon. Csakugyan hiv maradt föltételéhez, 's Laurának szomorún kelle tapasztalnia, hogy fölboszantott férje nem könnyen engesztelhető; mivel ezen most sikertelen fogás eddig mindenkor karai közé vezette. Darabig várakozott; de férje még sem jöven, gyertyáját eloltá, 's azon kedves gondolatokba merülve, mi szerint másnap egy sevillai asszonyság által adandó vigalomban meg fog jelenni — elnyugodott.

Reggel lett, 's Laura pipereasztalához ült, felejtve a' férjét marczongló boszantásokat. Angyalszép alakban jelent-meg az asszonyságnál. Imádók csoportjától lön környezve; mindenki kíváncsian le-

gelteté szemeit a' vig szeszélyű szép hölgy kellemein. Laura az ajtóra pillant, 's férjét belépni látja, ki szép volt, mint Amor, bájló mint Apollo, — karán Vignani asszony, egyike a' legmagasztaltabb dámáknak. Laura bámulatát eltitkolni nehezen tudta; férje itt, 's ezen dámával! Azonban míg ő ezen gondolkozott, férje szokott nyájassággal előtte-termett, kezeért nyult azt megcsókolandó; de a' csábult Laura nem engedé, 's ezt sugá: „elfelejti-e gróf Lerma az illedelmet?“ — „Nem fogom“ — viszonzá a' gróf — 's mély bókolattal elfordult.

Bár hirtelen megestek is a' mondtak, még is néhány gúnyolók észrevevék, 's olly nyilván elménczkedének a' történtek fölött, hogy Laura is, mint a' jó tón kedvelője, kénytelen volt részt venni a' gúnytréfában. Férje néhány szót hallott a' beszédből; keményen pillantott Laurára, 's az asztalnál Vignani asszony mellett foglalt helyet. Csak hamar beszédet kezdé a' dámával, 's iránta nyilvános megkülönböztetést mutatott. Minél élénkebbé vált a' beszéd, Laura annál nyugtalanabb lett, 's rossz szeszélyét annyira nem titkolhatá szomszédaitól, hogy csak szépsége, helyzete 's gazdagsága óvhaták-meg a' nyilvános sértegetésektől. Majd tulságig vig lett; Rivero lovag iránt sokat jelentő figyelmet árult-el, — 's néhány pillanat múlva olly illetlenségekre ment-át, hogy a' gróf jónak látá, a' lehetőségig sietve tűnni-el, hogy a' történhető nagyobb nemű helytelenségeknek elejét vegye.

Nővére karai közé sietett. — „Igy nem boldogulunk — monda sohajtva, — így csak botlásait sokasítjuk a' nélkül, hogy szívét javitnók vagy megnyernők.“ Ekkor elbeszélé a' történteket — 's a' hű nővér azokból újabb reményt merített. Azon ígérettel bocsátá-el a' grófot, hogy rövid időn meglátogatja, 's darabig nála fog mulatni, nőjét szorosan kikémlendő.

Sötét éj volt, midőn a' gróf haza tért; szive Laurához vonta, de ajtaját zárva találá; komornája azon tudósítást monda, hogy a' grófnő beteg, 's látni senkit sem akarna. Elszomorodva tért szobájába a' mélyen sebhedt férj — ezerféle tervet forgatott elméjében; végre nyugton szunyadt-el azon hizelgő reménynyel, hogy Laura meg fog jobbulni. — Más nap megjelent a' kolostori fejedelem-asszony egy szeretetre méltó leánynyal. Violantban a' testi és szellemi kellemekek egyesülve valának; még érdekesbbé tette a' kolostori öltözet, 's a' sűrű fátyol, melly testén irigyen folyt-el. A' fejedelem-asszony Laurához küldé őt, hogy számukra pár napra szállást kérjen. Laura szívesen fogadá vendégeit, 's ebédre hívá-meg, igérvén, ismerőseinek leendő ajáltatásukat.

Az ebéd vigan költ-el. Laura tette élénkké az egész társaságot; minden erejét arra fordítá, hogy művelt lelkű sógornéjának tetszését megnyerje, — 's elsült neki, leginkább azon egyformaság által, melyet kedvenceihez mutatott. Laura örült; — azonban ebéd után szomorún kellett látnia, hogy lovaginak nagyobb része, Violant zászlójához pártolt. „Illyenek a' férjfiak — mondá mosolyogva a' fejdelem-asszonyhoz — az új és szokatlan elbájoló őket. Violant szerzetes öltözetében 's fátyolával ezerszer érdekeseb előttök, mint ugyan ő a' fejdelemnő fődámája öltözetében. A' nem mindennapi, a' rendkívüli, darabig fogva tartja őket, mi aztán mindennapi lesz, 's egy újabb hatás kiüti agyukból.“ — Szavai végével zavarodottabb lön, — észrevevén, hogy férje Violanttal kedvére mulatozik. Nem sokára megindult a' társaság, 's a' myrtusz-erdőben oszlott-el; néhányan kedvencz játékukat űzik, mások páronként egyes barlangokban 's leveles kunyhókban foglaltak helyet, hogy folytatandó beszédjüket hallatlanná 's zavartalanná tegyék. Laura növekedő nyugtalansággal lépdelt sógornéjával egy citromfához, honnan, csak most tűnt-el a' gróf Violanttal. Tudta férjének kedvencz helyét, 's társnéját tüstént arra vezette.

Egy kápolna állott illatos bokrok közepette, melynek oszlopainál örömet mulatott a' gróf, kivált mióta Laura hidegségét tapasztalta. Itt ült most is Violanttal, 's azon pillanathan, melyben Laura a' sűrűből előlépett, hévvel nyomá a' szép lány kezét szívéhez. „Ne zavarjuk-meg őket“ — mondá Laura kérőleg, és sógornéját visszavezette — úgy hiszem, önnél ismerte-meg férjem Violantot.“ — „Igen, ő fölötte kellemes pillanatokot éldelt Violant körében — 's most köszönettel 's hálával adósom, hogy a' kedves gyermeket magammal hoztam.“ — „Igaz az?“ — kérde Laura — és szavai után olly hideg tekintetet váltott, hogy sógornéja elborzadva kezdett más közömbös dolgok beszéléséhez — 's egy másnak odaérkeztével azonnal elhagyá őt. Az nap Laura nem vala látható, — 's következő reggel elutazott, egy a' fejdelem-asszonyhoz címzett levelet hagyván, melybe tudatja: miképp' addig nem célja visszatérni, míg sógornéja Violanttal a' kastélyt el nem hagyandja.

A' fejdelem-asszony néhány nap múlva kolostorába tért; szomorodott testvére pedig az Apenninekre rándult, Laurát 's gondjait felejtendő. Nőjéhez egy indulatteljes levelet hagyott, melyben szélsévének lehető következményeit előadja, 's esdekelve kéri, hogy közelebbi cselekvényeit rosza ne magyarázza, mivel így könnyen tévedhetne. Megkérte még néhány bizalmasabb ismerősnéit, hogy Laurát szemmel tartsák, 's őt szükség esetében mindenről tudósítsák.

(Folytatása következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Hosszú élet példája. — Hupazoli Ferencz volt egyik azon kevesek közül, kik három században éltek. Született Sardinianak Casale nevű városában 1587. 's meghalt 1702-ben Skió-ban, hol 82-ik évétől mint velencei consul lakott. Öt nővel 24 gyermeket nemze. Hupazoli csak vizet ivék, soha nem dohányzott, és többnyire vad hussal 's gyümölcszel táplálta magát. Ezen kívül sok pozdor (scorzonera) nedvet ivott, soha sem vacsorált, korán feküdt, korán kelt; első dolga mise-hallgatás volt, azután sétálni indult; sétája után pedig egész nap dolgozott. A' nevezetes dolgokat, mellyek éltében történtek, 22 kötetben jegyzé-fel. Lázban soha sem sinlett; erét egész éltében meg nem nyitattá, 's gyógyszerzt soha sem használt. — 100-dik évében ősz haja ismét megfeketült. Ez életszaka után sokszor gyalogolt napjában még négy mértföldet is. 109-dik évében kihullottak fogai, 's azontul csak péppel táplálta magát. Négy év mulva ismét két nagy foga nőtt, 's ez időtől ujolag hussal kezdett élni.

KÜLÖNFÉLE.

Furcsaságok szemléje.

Rendezi Pipiske.

Motto: „Frohsinn mein Ziel!“

JOH. STRAUSS.

26.) Veszélyes erdő. Midőn Sobri üldözésére készültek-ki a' dsidások, mindenre kéré a' vezető kapitányt bíró uram, hogy az erdőbe legalább egy két vasvillás embert vinnének magukkal bátorságnak okáért.

27.) Forditmány diákból. — Gyuri urfi Cicerónak e' szavait: „Tanta fuit Catilinae superbia!“ így fordítá: „Catilinának Tanta Superbia volt.“ — Egy szünnap irományon pedig minap e' szöveget „Haec tibi generalis serviat regula“ így olvasám fordítva: „Ez a' lenia szolgáljon generális urnak.“

Régi titok. Az upsalai régi könyvtárban állnak ama titokteljes vasas ládák, mellyeket III-dik Gusztáv svéd király hagyott maga után. Megnyltatásuknak ideje, mellyet a' király végrendelményében határozott, ezen évre esik, 's tartalmuk iránt, melly ama kornak még eddig titokban levő eseteiről némi felvilágosítást adhat, mindenki feszült figyelemmel van.

Hollandi temetkezés. Egy Hollandinak eltemettetése sokkal költségesebb későbbi felásatásánál. Két órakor kezdve a' temetés 25 forintba kerül; három óra után 100 forintba, 's ha még későbbben kezdetik, e' pénzösszeg kétszerezetik. Honnan ered e' különös szokás, okát nem tudhatni. Ha a' test eltemettetett, a' közelebbi ismerősek a' gyászos házba mennek, hol liqueur-rel vendéglik-meg őket. Ezek azután eltávoznak; de a' rokonok 's házi barátok még tovább is háznál maradnak, és a' holtak emlékezetére poharakat üritvén könyük helyett bort csorgatnak. Lakoma után hangászokat hívnak; az özvegy a' táncrendet megkezdi, 's a' vigalom (de tán csak pórál?) reggelig tart. E' halotti toros kicsapongás olly féktelen kezdett már lenni, hogy Oberyssel tartományban végképp' eltilták.

Hallgató mátka. Berlinben rövid idő előtt különös eset, az ottani néposztálynak beljegyét hiven rajzoló, adta magát elő. — Számos nép gyűlt

össze a' templomban, egy esküvést végig hallgatandó. A' lelkész ünnepélyes beszédét bevégezé, 's a' pillanat, melyben a' menyasszony szokott mód szerint igen szavát elmondandó vala. jelen volt. De a' menyasszony hallgatott; néma hosszas csend-szünet lön, 's a' vendégek agyaiban különös vélemények támadnak: midőn azonban a' menyasszony megszóllalni nem akart, a' lelkész eltávozott az oltártól. Csak otthon tudák-meg a' történet okát. Menyasszony 's völegény a' templom ajtajáig legszebb egyességben ültek egymás mellett a' kocsiiban. De midőn a' kocszi a' templom előtt megállott, 's a' völegény szerencsétlenségéből mátkájának ruhájára tapodott, ez körületekintvén, a' völegényt félre tolá, 's ruháját kezdte igazgatni; mire a' völegény e' sértő szókkal támadá-meg: „mi bajod, ökör?“ — E' három szócska, minthogy a' menyasszony e' mellett még mészáros leánya is volt, örökre elszakasztá egymástól a' szerelmeseket. Azon hideg rövidség, melylyel hallgatása által a' mátkája jegyesén túl adott, nevezetes, 's a' régieknél mint ritka karakter-vonás talán magasztaltatott volna.

Görög fukarság. Az „Europa“ című folyóiratban egy beljegyzaji jelenetet közöl bizonyos orvos, mely köztte 's egy szembeteg fiúnak atyja között görög országban történt: „Könyes szemekkel hozta az öreg hozzám fiját, 's e' szavakkal esengett: „Uram, az ő szemeivel enyimek is ki fognak alunni; ezen egy emberben kettőt szabadítasz-meg!“ — E' különös atyai gyöngédségen megindulva, egész figyelemmel vizsgálám-meg a' szerencsétlen fiúnak szemeit, 's apjának kinyilatkoztatám, hogy noba a' hályog már nagyon elhatalmasodott, segíteni, ha bár csak egy szemén is, még lehet. — Sirva borult a' megindult atya nyakamba: „Isten után te leszesz, uram, kit imálandok, ha fiamon segítesz!“ — „Édes öregem — folytatám tovább — én még csak alorvos vagyok, 's alig van annyi vagyonom, miből hivatalom szerint megélhetek. Nem azért említem ezt, mintha jutalomra várnék; az nem kell; hanem némelly műszerekre 's orvosságokra lenne szükségem, melyek alig kerülnek hat drachmába; most azonban őket megszerezni elégtelen vagyok. Felírom neked, vásárolj-meg, 's azonnal operatióhoz fogunk.“ — „Hogyan? — riadt az öreg — 's azon pénzt én fizessem-ki? — Jer, Dimitri!“ — 's fiját haza vezeté, és vakon hagyá!

Ki másnak vermet ás, maga esik bele. — Egy faluban Lorient mellett következő eset történt. — Bizonyos fiatal ember más helyett pénzért katona lön. A' pénzt egyetlen hugának hagyá, ki a' faluban magánosan lakott. Bucsút vön, 's egyik barátjától Vannesig kísérve az ezreddel eltávozott. Azonban kísérő barátja sötét gondolatokat főzve agyában tért vissza. Késő este a' magános leánynak lakához megy; kopogat, 's ez hangjáról rá ismervén bizalommal ajtót nyit neki. Alig lépett-be, halállal fenyegeté a' leányt, ha a' kapott pénznek felét neki nem adja. A' megrettent leány előadta a' kívánt összeget; de midőn ez kezében volt, amaz más felét is kívánta. Szegény leány azt is átadta, 's megesküvék, hogy többé egy sous-ja sincs. A' rabló most távozni akart; azonban hirtelen visszafordult mondva: „te engemet elárulnál; azért meg kell halnod!“ — Esengve rogyott a' szerencsétlen hölgy lábaihoz; de hiába. A' halál nemének választását azonban szabad tetszésére bizta; 's az lövés, szurás vagy felakasztás volt. Vértől irtóztván a' boldogtalan leány az akasztást választá. A' gonosztevő erre két kötelet vön, egyikkel a' leánynak kezeit 's lábait kötözé-meg, másikkra egy húrkat vetve azt a' szoba gerendájára veté. Végre asztalra kellett állania; ez azonban alóla

kibiczenvén ő a' hurokban kezeinél fogva függve maradt. A' megkötözött leány sem magán sem a' függve maradton nem segíthetett; 's így e' rettenő helyzetben kelle azon éjen, más nap 's még egy éjen maradniok; mert segédkiáltásaikat, minthogy a' ház kissé félre esett, senki sem hallhatá. Csak másodikkal reggel jött néhány szomszéd, meglátandó, mi oka, hogy a' leány magát nem mutatja. Ezek a' nyomorgóknak nyögéseit hallván a' leányt megszabadították kinos helyzetéből, a' gonosztevőt pedig börtönbe vitték.

EMLEKMONDÁS.

M u l a n d ó s á g.

A' sudamos füst árnyékán mit kaphat az ember?
 E' játszó színben mit használ lenni kevélynek?
 Tömkelegek, várak, peruáni arannyal ezüsttel
 Czfírozott paloták, vagy Lydia kincse, mit érnek?
 Hol Babylon, hol Persepolis, hol Théba feküdtek,
 'S Ilion utzáit hasogatják mostan ekével;
 A' haladékony idő mindent hátrálni parancsol;
 Játszik sorsunkkal; földig lealázza, mi nagy volt;
 Bontja az összevalót, mi erős, eltördeli izre;
 A' zamatos bőség szarvát kiüríti fenékig;
 Nincs a' legjelesebb érdem megmentve fogától;
 Mint valamelly felnyílt örvény gyomrába kanyargat
 Mindent.

HORVÁTH ENDRE.

Megelégedés. A' józan embert nem emelik sem képzelgési vagy szenvedelmi álmai, sem felhőkben uszó ábrándozásai a' szerencse 's megelégedés némi magasságú lépcsőire; azokra kirekesztőleg csak azon testi 's lelki szükségének kielégítése után léphet, melyek emberi természetének kifejtett vagy még lappangó, de bizonyos tulajdonaihoz elszakíthatlanul vannak kötve.

Gr. SZÉCHENYI I. után S. KAROLINA.

Csererejtvény.

1. 2. 3. Legfőbb kincse a' magyarnak
 Vele gyakran kérkedik;
4. 7. 8. 9. Diszt és erőt ad lakodnak
8. 9. 7. 3. Szobád ettől melegszik.
4. 5. 6. 7. 8. 9. Névre nyüzsög tőlök a' föld
 De valódi kevés van,
6. 7. 8. 9. Kárt, nyomort, inséget okoz,
7. 8. 9. Szép, ha sok van agyadban.
7. 6. Szülöttje a' gyors időnek
1. 5. Illy't kívánok kedvesemnek;
- 1—9. Minden héten kézbe veszed,
 'S benne multságod leled.

Javítás. E' lapok 16-dik számának „Hazai Hirtelő“ cikkelyében, a' 2-dik sorban „vakok számára“ helyett „rabok számára“ olvastassék.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.